

Waterijsje

Johannes 19:28-37

Het is woensdagmorgen en ik open mijn ogen.
Na dagen van diepe slaap hebben de artsen en verpleegkundigen besloten ... mij vandaag wakker te laten worden.
De beademingstube is in de loop van de ochtend al verwijderd.
Voorlopig blijf ik nog verbonden met talloze infusen, hartbewakingsapparatuur en nierdialyse.
Half versuft door de pijnstillende medicatie wordt ik wakker en probeer me te herinneren wat mij is overkomen.
Op mijn buik voel ik een grote 'ritssluiting' met metalen 'nieten'.
Ik ben verward en boos en wil mijn vrouw en kinderen zien.
Misschien kunnen zij mij vertellen wat er met mij is gebeurd.
In mijn geheugen zit een donker 'zwart gat' van twaalf dagen.

Elf jaar geleden werd ik - ernstig ziek - opgenomen in het ziekenhuis.
Een acuut falen van mijn lever en mijn nieren maakte dat mijn leven aan een zijden draad kwam te hangen.
Ik raakte in coma en werd met spoed geopereerd.
Een donorlever ... gaf mij een nieuw leven.

*

Toen ik - na die donkere twaalf dagen - mijn vrouw en kinderen weer mocht zien ... was het eerste waar ik hen om vroeg - het klink wat vreemd misschien...
Het eerste waar ik hen om vroeg was ... een waterijsje.
Zo'n drietraps raketje - op een stokje - dat de pijn wat verlicht en de droogte in je mond voor een kort ogenblik even wegneemt.
Rood, oranje, geel - op een stokje.
Heerlijk ... zo'n waterijsje.

Ik moest er weer aan denken toen ik onlangs opnieuw voor een ingreep in hetzelfde ziekenhuis moest worden opgenomen.
Toen de voedingsassistente mij vroeg of ik nog iets wilde hebben ... schoot het mij ineens weer te binnen: *'Heb je misschien voor mij ... een waterijsje?'*
Even later kwam zij terug uit de keuken ... met maar liefst twee waterijsjes!
Ik heb haar beloofd over het waterijsje nog eens een column te zullen schrijven.

*

Een waterijsje zou je kunnen zeggen is voor mij het symbool geworden van mijn tweede leven.
Telkens als ik een waterijsje zie ... gaan mijn gedachten terug naar die ingrijpende gebeurtenis in mijn leven.
Twaalf dagen intensive care.
Twaalf dagen aan allerlei apparaten en infusen om te kunnen overleven.
Twaalf dagen 'zweven' tussen aarde en hemel.
Twaalf dagen niet eten en niet drinken.
Twaalf dagen morfine om de pijn te stillen.

Maar er is meer.

Ik moest - misschien vind u het wat vreemd - bij dat waterijsje ook ineens denken aan het verhaal van Jezus aan het kruis op Golgota.

Vlak voor zijn kruisiging hadden de Romeinse soldaten Hem nog een verdovingsdrank aangeboden: soldatenwijn met mirre.

Dat was nog een beetje menselijkheid te midden van alle on-menselijkheid daar op die kruisheuvel Golgota.

Maar dat had Hij geweigerd.

Jezus wilde 'de beker van het lijden' zonder enige verdoving drinken.

Hij wilde het lijden in al zijn diepte dragen.

Heel bewust. Met al zijn zintuigen.

Maar dan opeens vraagt de gekruisigde Jezus om drinken: *"Ik heb dorst!"*

Eén van de soldaten neemt een spons.

Wellicht was dat de 'kurk' die het vat met soldatenwijn afsloot.

Die goedkope zure wijn dronken de dienstdoende soldaten terwijl ze wachtten op de dood van de gekruisigden.

Een andere soldaat gaat op zoek naar een lange stok, waar de spons op bevestigd kan worden.

Hij zet er vaart achter en komt terug met een majoraantaak.

De spons - volgezogen met zure wijn - wordt op de lange stok gestoken en Jezus drinkt.

Zijn gekloofde lippen proeven de frisse smaak van de wijn.

Zijn uitgedroogde, afgematte lichaam laat zich laven aan deze soldatendrank.

Zouden de soldaten er later voor bedankt zijn?

"Ik had dorst en jullie gaven Mij te drinken ..." (Matt. 25:37).

*

Een waterijsje.

En een spons met wat zure soldatenwijn.

Beide hebben voor mij te maken met een tweede leven.

Een leven met een donorlever.

Maar ook een nieuw tweede leven ... door het sterven van Jezus.

Zijn sterven aan het kruis maakt voor mij een nieuw begin met God mogelijk.

Een tweede leven.

Een eeuwig leven.

Weet je, na alles wat ik heb meegemaakt ben ik niet bang meer voor wat mij verder nog zal overkomen.

Mijn leven is immers met Jezus Christus verbonden.

Een waterijsje - zo'n heerlijk drietrapsraketje ... herinnert mij er elke keer weer aan.

ds. Jan K.C. Kronenberg, Leeuwarden september 2013